

Останній політ

Джулі Кларк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Вікторія Дудик

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Аеропорт ім. Джона Ф. Кеннеді, Нью-Йорк Вівторок, 22 лютого
День катастрофи

Термінал 4 кишить людьми — докруз міцний запах мокрої вовни й авіаційного пального. Я чекаю на неї одразу ж за розсувними дверима — крижаний зимовий вітер студить щоразу, як вони розчиняються, а я намагаюся уявити приємний пуерто-риканський бриз із запахом гібіскусу й морської солі. М'яка іспанська з акцентом вирує, наче суховій, і заслоняє мене від тої, іншої версії мене.

З вулиці щоразу чутно, як літаки зі свистом здіймаються в небо, а всередині гучномовець шипить своїми спотвореними оголошеннями. Десь позаду старша пані розмовляє гострою, переривчастою італійською. Та я не відводжу погляду від узбіччя, мої очі, вишукуючи її, прикуті до переповненого людьми тротуару біля летовища, я покладаюся на неї, вірю, що вона таки прийде.

Про неї знаю лише три факти: як звати, зовнішній вигляд і те, що її рейс вилітає цього ранку. Моя перевага — про мене їй невідомо геть нічого. Борюся з відчуттям паніки, що можу її якось упустити. Що вона, може, уже відлетіла, а разом з нею — моя можливість вислизнути в нове життя.

Люди зникають щодня. Он чоловік, що стоїть у черзі до «Старбакса» — купує останню каву перед тим, як сісти у своє авто і чкурнути геть,— а сім'я його буде побиватися. Чи он та жінка, що сидить на задньому сидінні автобуса «Грейгаунд»,— зирить у вікно, а вітер жбурляє пасма її волосся на обличчя, стираючи ту історію, яку нема сил продовжувати. Ви можете не знати, а проживати з кимось останні хвили разом.

Та лиш дециця насправді роздумує над тим, як складно це — узяти й зникнути. Аби знешкодити навіть найменший слід, варто

обдумати все до деталей. Тонка нитка, зерно правди, помилка. Незначна зачіпка обставин може розкрити таємницю. Телефонний дзвінок перед польотом. Халепа на дорозі за три квартали до заїзду на автостраду. Скасування польоту.

Зміна маршруту останньої миті.

Крізь пластикову шибку, затуманену конденсатом, я помічаю, як бруківкою тягнеться чорне авто, і вже знаю — навіть до того, як звідти покажеться нога,— що то вона. Коли ступить на тротуар, навіть не попрощається з тим, хто разом із нею на задньому сидінні. Натомість рушає бруківкою та заходить через розсувні двері — ступає так близько, аж її рожевий кашеміровий светр м'яко й приємно торкається моєї руки. Плечі її сутулі — так, наче чекає наступного удару, наступної атаки. Це жінка, що знає, як легко килим за п'ятдесят тисяч доларів може здерти шкіру з її щок. Чекаю, поки пройде повз, і тамую дихання, видихаючи напругу. Вона тут. Можна починати.

Піднімаю ремінець своєї сумки на плече й тягнуся за нею, прослизавши одразу ж перед цією жінкою на лінію контролю, бо знаю, що люди в поспіху озираються лише назад. Я слухаю та очікую на ту зливу з одкровення.

Вона ще не знає, однак незабаром стане однією з тих, кого розшукують. І я, мов смужка диму в небі, розсіюся, і мене не стане.

КЛЕР

Понеділок, 21 лютого За день до катастрофи

— Даніель,— кажу я, коли заходжу в невеликий офіс, суміжний із нашою вітальнею.— Повідом містера Кука, що я йду в спортзал.

Вона відривається від комп'ютера, і я бачу, як її погляд застигає на синцях на моєму горлі, які приховує товстий шар косметики. Похапцем прикриваю шарфом, знаю, що вона й не спитає. Вона ніколи не питає.

— У нас о четвертій зустріч у Центрі грамотності,— відказує вона.— Ти знову спізнишся.— Данієль стежить за моїм календарем і вираховує похибки, і, гадаю, вона перша повідомить, чи я вчасно прибула на зустріч, а чи скасувала наради, що їх мій чоловік, Рорі, вважає важливими. Якщо хочеш балотуватися в Сенат, не маєш права помилятися, Клер.

— Дякую, Данієль. Але я, як і ти, теж умію слідкувати за календарем. Будь ласка, завантаж документи з останньої зустрічі й підготуй їх до роботи. Там зустрінемось.

Підтюпцем крокую з кабінету, чую, як вона тягнеться за слухавкою, і на мить спотикаюсь — розумію, що можу цим привернути небажану увагу.

Людям завше цікаво, як це — вийти заміж за одного з членів сімейства Куків, другої після Кеннеді політичної династії. Замість відповідей розводжуся про наш фонд — краще зосереджуватися на роботі, аніж чутках. Про грамотну ініціативу й реформу водопостачання в країнах третього світу, програми наставництва середмістя, дослідження раку.

Те, у чому не можу зізнатися — то особисте,— постійна боротьба за пошук хоч якоїсь приватності. Навіть у нашому домі завжди присутні люди. Помічники. Особство, хто готує для нас і прибирає. За кожен квадратний дюйм, аби назвати його своїм, і кожную вільну хвилину доводиться боротися. Нікуди сховатися від пильного нагляду співробітників Рорі — усі вони віддані працівники родини Куків. Десять років у шлюбі — а я все ще порушниця. Аутсайдерка, що потребує нагляду.

Я навчилася робити так, щоб ніхто нічого не бачив.

Тренажерний зал — одне з небагатьох місць, у яке не загляне Данієль разом зі своїми списками й розкладами. Тут я зустрічаюся з Петрою — єдиною подругою, що залишилася з мого давнього минулого, до зустрічі з Рорі, і з якою він не заборонив спілкування.

Бо, як гадає Рорі, Петри не існує.

Коли заходжу в тренажерний зал, Петра вже там. Переодягаюся в роздягальні. Поки піднімаюся сходами до ряду бігових доріжок, Петра ступає на долівку й бере чистий рушник із купи інших. На хвилю зустрічаємося поглядами, а коли я тягнуся за рушником, вона відводить очі.

— Непокійся?

— Мучуся,— відказую, обертаюся й рушаю геть.

Протягом години — не зводжу погляду з годинника — я бігаю, а коли рівно о другій тридцять з рушником довкруг тіла запливаю в сауну, м'язи горять від виснаження.

Повітря густе від пари, і я всміхаюся Петрі — обличчя її почервоніло від жару, сидить сама на верхньому приполку.

— Ти пригадуєш місис Морріс? — запитує вона, коли сідаю поруч. Усміхаюся, вдячна за можливість поринути в спогади тих, простіших часів. Місис Морріс учила нас ув одинадцятому класі, й Петра ледь не провалила іспити.

— Ти щодня цілісінький місяць займалася зі мною,— веде вона далі.— Коли хтось із дітей боявся підійти до мене чи Ніко через нашого батька, ти не відцуралася й попікувалася про те, щоб я закінчила навчання.

На дерев'яній лаві обертаюся обличчям до неї:

— Так кажеш, наче ви з Ніко були ізгоями. Але ж ви мали друзів.

Петра хитає головою.

— Те, що люди добре ставляться до тебе через те, що твій батько — російська версія Аль Капоне, не означає, що вони з тобою товаришують.

Ми вчилися в елітній школі в Пенсільванії, де діти й онуки добірного товариства розглядали Петру з її братом Ніко як щось

самобутнє й, наче за викликом, кидалися до них, щоб зрозуміти, наскільки близько зможуть дістатися, та ніколи не наважувалися просочитися в їхнє життя цілком.

Тож ми утворили тріо ізгоїв. Петра й Ніко пригрозили, щоб ніхто не насміхався з моєї вживаної форми чи старенької «хонди», у якій мама зазвичай везла мене, а та деренчала бруківкою, відригуючи вихлопні гази на своєму шляху. Наглядали, щоб я не їла наодинці, й тягнули із собою на шкільні події, які я так чи інак пропустила б. Вони опинилися поміж мною та іншими дітьми — тими, хто кидав жорстокі, різкі зауваження про те, що я начебто лише учениця на стипендії, надто бідна простолюдинка, аби увійти в їхнє коло. Коли в мене не було друзів, Петро й Ніко замінили мені їх.

Це здавалося фатумом — той день, коли два роки тому я зайшла в зал і переді мною постала Петра, мов примара з минулого. Та я була не тією самою, яку із часів школи пам'ятала Петра. Змінилося надто багато. Довелося роз'яснити безліч моментів із життя та втрати на шляху. Та я уникала її погляду, поки Петра очима впивалася в мене, вимагаючи поглянути на неї у відповідь. Зізнатися їй.

Коли скінчилося тренування, я рушила до роздягальні, сподіваючись сховатися в сауні, поки Петра не піде. Та коли ступила туди, дівчина вже сиділа там. Так, наче завше планувала зустріч.

— Клер Тейлор, — гукнула вона.

Почувши своє старе прізвисько, я мимоволі всміхнулася. Тон і тембр голосу Петри, у якому все ще відлунювала російська інтонація, що нею послуговувалися вдома, змусив поринути в спогади. Я миттю перевтілилася в давню себе, а та особа, що роками культивувала себе як глянцева і невізану дружину Рорі, ховаючи

таємниці під твердою кригою, зникла.

Розпочинали неспішно, вели невибагливі бесіди, що швидко переросли в особисті саме тоді, як пригадували роки з останньої зустрічі. Петра не вийшла заміж. Натомість дрейфувала життям, а підтримував її брат, що тепер очолював сімейний бізнес.

— А ти? — спитала мене, вказуючи на мою ліву долоню.— Заміжня?

Крізь завісу пари я придивилася до неї, здивована тим, що вона нічого не знає.

— За Рорі Куком.

— Вражає,— відказала Петра.

Очікуючи того, що вона, як і решта, питає зараз про справжню долю Меггі Моретті — те ім'я назавжди асоціюватиметься з моїм чоловіком — дівчину, про яку ніхто нічого не знав, а потім усі знеславили тільки тому, що колись вона закохалася в Рорі, я відвернула погляд. Та Петра лише відкинулася на спинку лави й промовила:

— Бачила, як він давав інтерв'ю Кейт Лейн на Сі-ен-ен{1}. Для фонду постарався блискуче.

— Рорі дуже переконливий.— Відповідь правдива, коли б комусь захотілося копнути глибше.

— Як поживають мати й сестра? Вайолет, певно, уже закінчила коледж.

Цього запитання я боялася. Втрата їх, попри те, що сплигло чимало часу, й досі мені боліла.

— Вони загинули в автокатастрофі. Вайолет тільки-но одинадцять виповнилося,— пояснювала коротко. Дощовий вечір п'ятниці. П'яний водій, що пропустив знак «Стоп». Зіткнення, у якому загинули обидві відразу.

— Ох, Клер,— зітхнула Петра. Вона не розкидалася банальними фразами й не змушувала мене перефразовувати сказане. Натомість

просто сиділа поруч і дозволила мовчанці поглинути моє горе, розуміючи, що жодне слово не зменшить того болю.

То було нашим ритуалом — щодня після тренувань зустрічатися в сауні. Петра знала, що через її сім'ю нас не повинні бачити разом. Ще до того як з'ясувати, що я таки утну, ми були обережні — рідко спілкувалися телефоном і жодного разу не скористалися електронною поштою. Та в сауні ми відродили нашу близькість, відновили колишню довіру, пригадуючи дружбу, що роками рятувала в середній школі.

Петрі не треба було багато часу, щоб зрозуміти, що я приховую.

— Тобі краще його кинути, знаєш? — якось сказала вона через кілька місяців після нашої першої зустрічі. Вона саме розглядала синець вище ліктя на моїй лівій руці — наслідок сварки з Рорі двома ночами раніше. Попри спроби приховати докази — чи то рушник намотаю вище грудей, чи накину на шию, а кінець його вкриває плечі,— Петра мовчки розглядала, як агресія Рорі розростається моєю шкірою.— А то не перший.

Прикрила синець рушником, не бажаючи викликати в ній співчуття.

— Я вже пробувала. Десь п'ять років тому.

Вірила, що звільнитися з подружнього життя можливо. Приготувалася до бою, усвідомлюючи, що буде складно й дорого, та гадала, що жорстока поведінка стане рушійним важелем. Дай мені те, чого я хочу, і я продовжуватиму мовчати про те, хто ти є.

Та не так сталося, як гадалося.

— Виявилось, що жінка, якій я довірилася і яка хотіла мені допомогти — дружина одного давнього приятеля Рорі.

І коли показався Рорі, її чоловік відчинив двері та впустив його — поруч Рорі він нагадував старого хлопчика — тож вони загадково потиснули один одному руки, та й по всьому. Рорі наплів їм, що я

страждаю на депресію та працюю з психіатром, і, певно, настав час для стаціонарного лікування.

— Він хотів тебе запхнути силою?

— Натякнув, що все може бути дедалі гірше.

Решту Петрі не розповіла. Те, як ми прийшли додому, а він з усієї сили жбурнув мною об мармурову стільницю на кухні, і я зламала два ребра. Твій егоїзм вражає. І ти хотіла зруйнувати все те, над чим працював — кампанії матері,— лиш через те, що у нас сварки. Усі пари, Клер, сваряться. Він скинув долонею довкруг на вишукані прилади, дорогі стільниці й відказав: — Глянь! Що ще тобі треба? Ніхто тебе не пожаліє. Ніхто навіть не повірить тобі.

І то була чиста правда. Людям хотілося, аби Рорі був тим, ким його вважали: харизматичним сином прогресивної і улюбленої сенаторки Марджорі Кук. Я не могла розповісти нікому того, що він зробив зі мною, бо байдуже, що я говоритиму чи як голосно волатиму, а мої слова потонуть у Любові, що її кожен плекає до єдиного сина Марджорі Кук.

— Люди ніколи не побачать того, що бачу я,— нарешті мовила я.

— Справді віриш у це?

— Гадаєш, країна кинулася б підтримувати Керолін Бессет{2}, яка б виступила зі звинуваченнями Дж. Ф. Кеннеді-молодшого в побитті?

Петра витріщається:

— Жартуєш? Це ж ера #Ятеж{3}. Гадаю, люди стали би догори дригом, але повірили їй. Вони б, імовірно, узялися за нові випуски в шоу «Фокс»{4} і Сі-ен-ен, лиш би обговорити це.

Я ледь чутно розсміялася.

— В ідеальному світі я б притягнула Рорі до відповідальності. Але сил немає братися за такий бій. Такий, що триватиме роками, що просочуватиметься в усі куточки мого життя й зітре все хороше,

що могло б трапитися. Просто хочу звільнитися від цього. Звільнитися від нього.

Боротися з Рорі — наче крок у прірву з вірою, що врятують щедрість і співчуття інших. Я купу років прожила з людьми, які з посмішкою на устах спостерігали за моїм падінням так, наче тоді могли зблизитися з Рорі. У цьому світі гроші й влада — еквівалент імунітету.

Я глибоко вдихнула й відчула, як пара вривається до найглибших закутків.

— Якщо кину його, то треба буде зробити так, щоб він мене ніколи не знайшов. Глянь, що трапилося з Меггі Моретті.

Краї лиця Петри розмазала пара, що клубочилася між нами, та я помітила її орлиний погляд.

— Гадаєш, він якось замішаний?

— Не знаю, чому вже вірити,— відповіла я.

Протягом наступного року ми з Петрою склали план, організувавши моє зникнення краще, ніж балетний номер. Послідовність подій спланована так бездоганно, що на похибку не було ні секунди, тож тепер я сиджу, а до початку втілення залишаються лічені години. Шипіння пари клубочиться навколо, Петра — темна тінь на кедровій лавці поряд.

— Зранку все надіслала? — питаю її.

— Із позначкою «особисто», вислала ФедЕксом{5}. Прибуде до готелю завтра.

Не могла ризикнути сховати заощаджене вдома, де кожен — покоївки, або й гірше, Данієль — змогли б знайти. Тож Петра забрала все — сорок тисяч доларів Рорі й документи з новим іменем, що їх, дякувати Богу, підробив Ніко.

— Нова урядова технологія ускладнює процес їх виготовлення,— повідомив він тоді, коли того дня заїхала до нього.

Ми сиділи у вітальні за обіднім столом у його громіздкому будинку на Лонг-Айленді. Тепер превтілювався в красеня з дружиною та трьома дітьми. Й охоронцями — двома біля закритого під'їзду, а інших двійко охороняли його входні двері. Спало на гадку, що Рорі й Ніко не такі вже й різні. Обидва — обрані сини, що їх з новими правилами й положеннями підштовхнули тягнути за собою сім'ю у двадцять перше століття. Обидвом був властивий більший порив до змін, аніж у попереднього покоління — лиш би не втратити того, що вже є.

Ніко підсунув мені товстий конверт, і я розкрила його, виявивши звідти новесеньке водійське посвідчення штату Мічиган і паспорт на ім'я Аманди Бернс з моїм обличчям. Переглянула решту: картку соціального страхування, свідоцтво про народження й кредитку.

— Зможеш робити із цим усе, що заманеться, — відказав Ніко й узяв водійське посвідчення, навівши його під освітлення, щоб мені було видно голограмне тиснення на поверхні: — Голосувати. Сплачувати податки. Заповнювати форму W-2{6}. Ці документи — високого зразка, і мої хлопці — найкращі. Є ще один, якому під силу виконати таке замовлення, та живе в Маямі. — Ніко простягнув кредитку — рахунок Сітібанку з моїм новим іменем.

— Минулого тижня рахунок відкрила Петра, тож заяви надішлють на її адресу. Стане звичкою — і можна все змінити. Чи ж викинути цю картку й отримати нову. Просто з обережністю. Ти ж не хочеш, щоб хтось викрав твою ідентичність?

Його розсмішив власний жарт, і переді мною постав той хлопчик з минулого, що сидів біля нас із Петрою та, смакуючи сендвічем, міркував над домашнім з математики — на обличчі вже тоді намалювалася прийдешня ноша.

— Дякую, Ніко, — передала йому конверт із десятима тисячами доларів — тією невеличкою сумою, що вдалося вициганити завдяки

бізнесу й накопичити за шість місяців. То там сто доларів. Потім ще двісті. Коли змогла — повертала готівкою, підкидаючи купюри щодня в шафку Петри, щоб вона зберігала доти, доки не настане час.

Лице відразу посуворішало.

— Ти маєш знати: коли щось трапиться, я тобі нічим не допоможу. І Петра не врятує. У твого чоловіка такі зв'язки, що моє життя — і Петри теж — може бути в небезпеці.

— Я знаю,— відповіла я.— Ти й так зробив задосить, тож я вдячна.

— Справді. Достатньо однієї тоненької нитки, що може відстежити твоє старе життя в новому.— Він впився поглядом у мої очі й затримав його.— Ти можеш і не повернутися. Ніколи. У жодному разі, нізащо.

— Літак Рорі відлетить близько десятої,— кажу Петрі зараз.— Пам'ятаєш про мій лист? Не хочу переписувати його на бланку готелю за десять хвилин до виїзду.

Вона киває:

— З іншими речами. З адресою та печаткою, готовий до відправлення з Детройту. Що ти написала?

Згадую години в муках, численні версії, що провела за написанням того листа, який міг би унеможливити будь-яку спробу Рорі віднайти мене.

— Написала, що йду і що цього разу він нізащо мене не знайде. Щоб публічно оголосив про наше розставання, повідомив, що трапилося це за взаємною згодою і що я не збираюся заявляти про це привселюдно чи давати інтерв'ю для ЗМІ.

— За тиждень до того, як він висуне свою кандидатуру до Сенату.

Усміхаюся:

— Мала чекати до кінця?

Коли я накопичила достатньо грошей на новий початок, стала підшукувати найкраще місце для виїзду. Вивчила наш гугл-календар з майбутніми подіями, вишукуючи поїздку, на яку б погодилася сама, зосереджуючись на містах поблизу канадського й мексиканського кордону. Відшукала таке в поїзді в Детройт. То був запланований візит до незалежної громадської школи соціальної справедливості «Громадяни світу», фінансованої Фондом сімейства Куків. Післяобідня екскурсія школою, відтак — вечерея зі спонсорами.

Відкидаюся на спинку лавки і вглядаюся в стелю, сховану парою, та пригадую деталі плану.

— Там будемо близько полудня. Шкільний захід розпочинається о другій, тож подбаю про те, щоб перед тим поселитися в готелі й, отримавши пакунок, сховати його в безпечному місці.

— Зателефонувала у фірму прокату автомобілів. Вони очікують, що сьогодні близько опівночі Аманда Бернс візьме в оренду компактний автомобіль. Зможеш узяти таксі?

— Біля того готелю є «Гілтон». Тож зможу взяти звідти.

— Переживаю, щоб хтось не побачив, як ти тікаєш із валізою посеред ночі. І не пішов за тобою. Чи зателефонував Рорі.

— Не беру валізу. Купила досить великий рюкзак для змінного одягу й грошей. Решту залишаю — навіть гаманець і сумочку.

Петра киває.

— Якщо треба, я забронювала кредиткою номер у Торонто «Дабл Ю». Там чекатимуть.

Заплющую очі, від спеки паморочиться у голові. Чи, може, від того, що доводиться шліфувати кожну деталь. Не можна припуститися жодної помилки.

Відчуваю, як спливають хвилини. Підштовхують до секунди, коли зроблю перший крок до низки інших кроків — незворотних. Якась частина хоче забути. Поїхати в Детройт, на подію до школи й повернутися додому. Проводити більше часу в сауні з Петрою. Та це мій шанс нарешті вибратися звідси. Будь-які теперішні варіанти — це ніщо порівняно з тим, що Рорі оголосить про свою кандидатуру до Сенату.

— Час іти,— тихо вимовляє Петра, і я знову розплющую очі.

— Ти не уявляєш, наскільки я тобі вдячна,— кажу їй.

— Колись лише ти товаришувала зі мною. Не дякуй. Це я тобі дякую,— каже вона.— Тепер настав твій час бути щасливою,— міцніше затягується рушником, і я крізь пару бачу, як сяє її усмішка.

Не віриться, що це встання сидимо тут. Встання розмовляємо. Ця кімната правила нам за сповідальню — тиху й тьмяну, оповиту лиш нашими приглушеними голосами з планами про мою втечу. Хто ж сидітиме тут з нею завтра? Чи післязавтра?

Відчуваю невідворотність від'їзду, те, що він таки настане, і роздумую, чи варте воно того. Чи стане краще. Незабаром Клер Кук зникне, лискучі клаптики її фасаду тріснуть і розпадуться. І поняття зеленого не маю, що ж залишиться там, під ним.

Тридцять три години — і мене нема.

...

Далі — у повній книжці «Останній політ».

nashaknyga.com.ua